

NEW YORK TIMESİ BESTSELLERİTE AUTOR

SUSAN MALLERY

A photograph of two women from behind, walking on a sandy beach towards the ocean. The woman on the left is wearing a bright yellow dress and a large, wide-brimmed straw hat, holding a woven basket. The woman on the right is wearing a light-colored, long-sleeved dress and a straw hat with a dark band, also holding a woven basket. The background shows the blue sky and the ocean waves.

Ödeme dilemma

Originaali tiitel:
Susan Mallery
The Sister Effect
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Susan Mallery, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04427723
ISBN 978-9949-87-070-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Sarah'le... Ellise eest

Esimene peatükk

Finley McGowan armastas oma õetütart Aubreyt kogu südamest, aga tõe eest polnud pääsu: Aubrey'l polnud stepptantsu jaoks annet. Kui teised kaheksa-aastased liikusid täpselt rütmis, jäi Aubrey neist poole takti võrra maha. Iga kord. Tantsustuudio helisüsteemist kostva One-Republic laulu „Counting Stars“ kõlava *staccato*-kajana.

Finley tajus, kuidas mõned emad vaatasid tema poole, just nagu püüaksid näha, kuidas ta Aubrey esinemisele reageerib, ent Finley üksnes naeratas ja noogutas muusika rütmis kaasa, sest ta tundis tohutut uhkust, et Aubrey tantsis nii entusiastlikult ja tulvil rõõmu. Kui Aubrey tahaks saada professionaalseks stepptantsijaks, oleks rütmiasi tõsisem probleem, aga Aubrey oli alles laps ja proovis uusi asju. Kuigi tal polnud erilist annet tantsuks ega vibulaskmiseks ega ujumiseks, oli ta suure südamega armas ja elurõõmus laps. Ja Finley leidis, et sellest piisab. Ta elab närvidele käiva rütmitunnetuse puudumise nii kaua üle, kuni õetütar liigub edasi järgmise huviala juurde.

Laul lõppes ja igakuisele ettetantsimisele kogunenud täiskasvanud plaksutasid. Aubrey jooksis käsi laiali ajades tädi juurde, et teda kallistada. Finley püüdis ta kinni ja tõmbas enda vastu.

„Superetteaste!“ kiitis ta lapse pead silitades. „Sa polnud üldse närvis.“

„Ei olnud jah. Ma ei karda enam. See laul meeldis mulle ja tantsu oli vahva õppida. Tänan, et sa aitasid mul sammud selgeks saada.“

„Ma tegin seda rõõmuga.“

Kui Aubrey oli tulnud välja mõttega, et ta tahab steppantsu õppida, oli Finley otsinud internetist juhised, kuidas koju väike steppantsupõrand ehitada. Nad olid teinud selle garaaži ja pannud garaaži üles ka Bluetoothi kõlari. Finley oli pannud iga päev enne õhtusööki laulu „Counting Stars“ mängima ja lugenud Aubreyle samme ette. Järgmisel nädalal hakatakse õppima uue laulu järgi uut tantsu ja kõik algab jälle otsast peale. Finley lootis väga, et uus muusika ei käi talle närvidele, sest tal tuleb seda järgnevate nädalate jooksul oma kolm-või nelisada korda kuulata.

Nad läksid riietusruumi, kus Aubrey tõmbas trikoole peale pusa ning vahetas steppantsukingad kummikute vastu. Vaikse ookeani looderannikul olid aprillikuud hallid ja vihmased ning õhk jahe. Finley kontrollis, et õetütrel oleks seljakott kooliasjadega kaasas, lehvitatsantsuõpetajale ja tüüris Aubrey oma Subarusse.

Sel ajal, kui õetütar end tagumisel istmel kõrvalistuja poole peal sisse seadis, pani Finley seljakoti käeulatusse. Kuigi koju polnud pikk maa, meenub Aubreyle mõni asi, mida ta tahab Finleyale näidata, ja ta hakkab seljakotti otsima. Finleyl polnud vähimatki tahtmist, et võiks korduda olukord, kus õetütar on turvavöö lahti teinud ja ukerdanud üle istme pagasiruumi, et otsida seljakotist üles väga hea hinde saanud õigekirjatöö. Finley, kes sõitis parasjagu kiirteel sajakilomeetrise tunni kiirusega, oli hirmust ogar.

„Meile anti ajaloos projekt,“ teatas Aubrey, kui Finley auto käivitas. „Me moodustasime grupid ja peame tegema ühe kohaliku indiaanlaste hõimu kohta dioraami. Me oleme oma grupis neljakesi.“ Ta pidas dramaatilise pausi. „Ja Zoe on kal!“

„Kas punaste või mustade juustega Zoe?“

Aubrey puhkes naerma. „Mustade juustega Zoe. Kui oleks punaste juustega Zoe, siis oleks mu elu igavesti tuksis.“

„Dioraami pärast? Kas su elu ei peaks olema tuksis hoopis sellepärast, et jäätis on otsa saanud või et su lemmikjakis on auk?“

„Dioraamid on väga tähtsad.“ Ta pidas pausi. „Ja neid on raske õigesti kirjutada. Homme valime oma hõimu välja ja siis kogume informatsiooni ja otsustame, milline dioraam teha. Mina tahan teha tootemisambad. Erinevad loomad räägivad oma lugu ja ma arvan, et see oleks tore. Oliver tahab teha küla ründava karu, aga Zoe on taimetoitlane ega taha verd näha.“ Aubrey kirtsutas nina. „Mina sünnin küll liha, aga mina ei taha samuti verd näha. Harry arvab ka, et me peaksime tegema tootemisambad, aga Zoe kahtleb.“

„Nii palju sünnimusi,“ ütles Finley, kes kartis, et tal ei õnnestu kolmanda klassi dioraami draamaga järje peal püsida.

„On ju. Palun teeme koduteel koogipoe ees peatuse. Ostame vanaemale kooki. Ta on kurb olnud.“ Aubrey kummardus nii palju ettepoole, kui turvavöö võimaldas. „Aga ma ei saa aru. Mina arvasin, et Broadwayl on hea olla.“

„Ongi.“

„Nii et vanaema oli oma õpilasele hea õpetaja. Miks ta siis rõõmus pole?“

Finley murdis pead, kuidas ema keerulist emotsionaalset olukorda lühidalt ja arusaadavalt selgitada. Tal polnud vähimatki plaani rääkida, et omal ajal oli ema ise tahtnud Broadwayle pääseda, aga see oli lõppenud nii, et emal polnud pennigi raha ja oli kaks väikest last. Molly teatrikarjäär oli tähendanud, et tal oli õnnestunud saada kõigest mõned vähem tähtsad rollid rändtruppides. Lõpuks olid emaks olemine ja praktilised vajadused ta unistustele lõpu teinud ja nüüdseks oli sellest alles vaid kauge mälestus. Praegusel ajal andis ema teatritunde kohalikus ametikoolis ja kodumaja keldrikorrusel. Ema praeguse masenduse põhjuseks olidki kodus läbi viidud teatritunnid.

„Vanaema õpilane polnud kogu nähtud vaeva eest tänulik. Kui ta tähtsa rolli sai, ei helistanud ta vanaemale ega saatnud sõnumit ega tänanud vanaema kogu töö ja vaeva eest.“

Lisaks sellele, et Molly oli otsinud õpilasele elukoha, oli ta lasknud käiku oma kontaktid, et õpilasele prooviesinemised võimaldada. Finley ei saanud aru vajadusest seista publiku ees ja kedagi teist mängida,

aga kui sa seda teha tahtsid, siis võiksid sa vähemalt nii palju inimlik olla, et tänada inimest, tänu kellele sul oli see võimalus avanenud.

Finley tõstis pilgu tahavaatepeeglisse ja märkas, et Aubrey silmad olid suured.

„Aga tänama peab ju alati.“

„Ma tean.“

„Vaene vanaema. Me peame talle koogi ostma. Selle väikese, mis talle maitseb, mille peale on raputatud magusat puru.“

Finley võitles naeratusega. „Ja võib-olla ka šokolaadikoogi, mida me saame sinuga jagada?“

„Oh, see oleks küll kena, aga me võime ka ainult vanaemale koogi osta, kui sa leiad, et nii on parem.“

Finley oli kindel, et Aubrey mõtles öeldut peaaegu tõsiselt. Vähe-malt sel hetkel. Kui ta õetütre sõnadest kinni hakkaks ega ostaks teist kooki, oleks Aubrey väga õnnetu. Vapper, aga õnnetu.

Koogiäri ei jäänud koduteele, aga sealt läbi sõitmine ei teinud ka liiga suurt ringi sisse. Finley keeras Bothell-Everett Highway peale ja jõudis raamatukogu vastu jääva suure kaubakeskuse juurde. Ta keeras vasakule ja parkis auto kondiitriäri ette. Nad läksid Aubreyga sisse.

Õetütar jooksis vitriini ette. „Vaata, neil on neid konfettidega, mis vanaemale maitsevad. Nii ilusad.“

Müüja naeratas. „Kas ma saan teid aidata?“

„Kaks väikest kooki,“ ütles Finley. „Üks konfettidega ja teine šokolaadiga, palun.“

Aubrey saatis talle tänuliku pilgu ja koputas vitriinile. „Palun ostame vanillikoogi ka. Ma saan pühapäeval emaga kokku ja võiksin talle koogi viia.“

Finley surus selle meenutuse peale hambad kokku, ent lasi end teadlikult vabaks ja ütles: „Täna on alles kolmapäev. Ei tea, kas kook püsib nii kaua värskel.“

„Hoidke kooki külmikus,“ soovitas müüja. „Koogid peavad viis päeva kenasti vastu.“

Aubrey keksis rõõmust ja plaksutas käsi. „Siis klapib.“ Ta luges sõrmedel päevi. „Neljapäev, reede, laupäev. Kõigest kolm päeva. Emmel on kindlasti hea meel, kui ta väikese koogi saab.“ Ta surus käed kokku. „Talle meeldib kõige rohkem vanillikook.“

Finley mõtles endamisi, et on igati mõistetav, et Aubrey armastab oma ema. Enamik lapsi armastab oma vanemaid sõltumata sellest, kui vastutustundetud nad on. See oli bioloogiline asi. Sloane'il läks praegusel ajal tõesti paremini. Võib-olla õnnestub tal seekord kaine püsida ja vältida vangi sattumist. Finley soovis seda väga, kuigi kartis uskuda.

Finley noogutas müüjale. „Me võtame kõik kolm kooki.“

Aubrey jooksis tädi juurde ja haaras tal ümbert. „Täna, Finley. Koogi eest ja selle eest, et sa tulid mu esinemisele ja aitasid mul harjutada.“

„Mul ei jää muud üle kui sind armastada. Ma püüan seda mitte teha, aga sa oled nii tohutult armas, nii et ma ei saa sinna midagi parata.“

Aubrey vaatas talle naerdes otsa. Finley püüdis ignoreerida, kui võrd Sloane'i moodi õetütar oli – Aubreyl olid samasugused suured sinised silmad ja täidlane suu, samasugused pikad lokkis juuksed. Aubrey oli ilus tüdruk ja sarnaselt emaga kasvab ka tema rabavalt ilusaks naiseks – nagu oli olnud ka vanaema Molly. Ainult Finley oli tavaline – lihtne kajakas eksootiliste papagoide parves.

Küllap nii oligi kõige parem, mõtles ta kookide eest makstes. Tema kogemuste põhjal ei mõjunud tähelepanu, mida ilusatele naistele osutati, neile eriti hästi. Nende silmis oli imetus ainus tõeliselt oluline asi. Neil polnud suhteid ja kui oli, siis olid need mõradega. Ilusate naiste puhul oli see alati nii. Finleyl õnnestus aga keskenduda täiel määral olulisele – nagu näiteks õetütre kasvatamisele ja selle eest hoolitsemisele, et mitte miski ei häiriks tema turvalisust. Isegi mitte lapse oma ema.

„Mis see on?“ Jericho Ford vahtis tahvelarvuti ekraanil kuvatud fotot. Põimunud metalltorud moodustasid mingi kujundi, aga ta ei saanud aru, mis see pidi olema.

„Kunstnik ütleb, et see väljendab tema arusaama õnnest,“ selgitas Antonio abivalmilt.

„See meenutab pigem tüügassiga.“

„See on kunst.“

„Sellisel juhul väga peent tüügassiga.“

„Selle hinda on alla lastud.“

„Mul kama kaks, minu pärast võib see olla maantee ääres maas, kõrval silt „tasuta“. See on inetu ja ei.“ Jericho vaatas sõbrale otsa.

„Miks sa mulle seda üldse näitad?“

„Sa ütlesid, et sul on vaja peretuppa asju.“

„Mina pidasin silmas diivanit ja võib-olla suurema ekraaniga telerit.“

„Sa võid selle diivanilauale panna.“

„Diivanilauale panen ma õlle ja popkorni.“ Jericho osutas tahvelarvutile. „Kui see sulle nii väga meeldib, siis osta ise.“

Antonio kergitas kulme. „No ei. Minu maja on praegu sajandi keskpaiga modernses stiilis.“

„Kas tüügassiga pole piisavalt sajandi keskpaik?“

„Ei ole.“ Antonio tõmbas tahvelarvutile katte peale, pistis selle tagasi seljakotti, võttis sealt kaks halli „metroo“-plaati ja asetask need Jericho lauale. „Ma tahan majas number üksteist pliititagust seina muuta.“